

se man hukka sai. Sest sesamma emma hännilänne
olli ütfinda meie maal jänu kui fik tōise ammo jo
ārralānnu, et temma ennege sedda ellajat es lasse
hukka sada, ke kohhalt tōisest suggust olli, nink
nüüd ennege kasuemma häteggemisse nink kasu-
poja armeto kõrre läbbi, temma ommatses sanu.
Nink se sādusse täütminne, kumma perrast temma
monne näddali perra ārrakoli — sest et temma näl-
ja perrast, kunna temma ennamb sedda, minfga
temma henda muido toit, es lõwra nink külma
perrast mes päle tulli, ennamb es jōwra toistile
perra lendada — se sādusse täütminne teggi et
temma henne päle sugguke es mõtle enge se armeto
poja päle mõtti ke tälle ni paljo waiwa olli tennu.

Der Druck wird gestattet.

Dorpat, den 17. Nov. 1833.

Dr. F. Sartorius, Censor.